

РЕШЕНИЕ

№ 2460

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 02.03.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **7967** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220 от Закона за митниците, вр. чл. 146 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на „. О. срещу писмо № 3433/28.11.2004 г. на Н. на М. Б. Г.. По изложени в жалбата мотиви жалбоподателят претендира незаконосъобразност на оспорваното писмо, като излага съображения и за нищожност на същото.

Ответникът – Н. на М. Б. С. И. изразява становище за недопустимост и неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното: Видно от представените по делото доказателства с ЕАД № 5101/4-25028/23.11.2002 г. „. О. е регистрирал внос на замразено свинско рагу – гръбни кокали, като за стоката е представена и фактура в датски крони, издадена от Landsky Trading Ltd, Великобритания № 1772/30.10.2002 г., като митните сборове и ДДС са платени върху посочените във фактурата митнически стойности. На основание чл. 84 от Закона за митниците в МБ Г. е извършен последващ документален контрол

за проверка на митническата стойност по линия на международното сътрудничество. В мотивите си към оспорваното писмо митническите органи са се позовало на писмо на Централната митническа администрация на Швеция относно посочената по-горе фактура и издадената фактура от шведската компания Martenssons Partiaffar AB с № 332079/29.10.2002 г., а именно, че е налице разлика между цените на продажба при износа от Ш и митническата стойност, използвана при вноса в Република Б, която произтича от различните валутни единици, в които са издадени двете фактури – съответно първата в датски крони, а втората в щатски долари. Данните, получени от регионалното шведско М. Б. показвали, че стойността на стоките, декларирана при оформяне на вноса представлява приблизително 40% от стойността им при износа от Република Ш (неточно посочено в оспорваното писмо А). В резултат на това митническите органи са приели, че за жалбоподателя на основание чл. 199, ал. 1, т. 1 от Закона за митниците е възникнало вносно М. задължение за доплащане на ДДС в размер на 2010 лв. и мито в размер на 1675 лв. С писмото, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция жалбоподателят е уведомен на основание чл. 206 от Закона за митниците, че в 7-дневен срок от датата на получаване на писмото следва да доплати посочената сума, като едновременно с това е уведомен, че след изтичане на посочения срок ще се пристъпи към принудително събиране на дължимите митни сборове и ДДС по реда на чл. 211 от Закона за митниците.

С определение № 1134/12.04.2010 г., постановено по адм.д. № 7967 настоящата съдебна инстанция е оставила без разглеждане подадената жалба като недопустима и е прекратила образуваното производство. Посоченото определение е отменено с определение № 9431/06.07.2010 г., постановено по адм.д. № 7024/2010 г. на Върховния административен съд и делото е върнато на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предвид обстоятелството, че от страна на административния орган не са представени доказателства за датата на съобщаване на оспорваното писмо на жалбоподателя, а и с оглед на обстоятелството, че се претендира нищожност на същото, то с оглед на препращащата норма на чл. 220 от Закона за митниците следва да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, подадена е от лице имащо право на жалба и срещу подлежащ на обжалване административен акт, за какъвто същият се приема по смисъла на определението на Върховния административен съд.

По същество същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно приложимата по силата на чл. 220 от Закона за митниците норма на чл. 168 от АПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на обжалвания акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Доколкото посочената разпоредба е приложима и по отношение на уведомленията, издавани от органите на митническата администрация, то по отношение на обжалвания административен акт съдът следва да прецени на първо място дали същият е издаден от компетентен орган. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 30 от Правилника за прилагане на Закона за митниците, когато в закона или в правилника не е определен компетентният за дадено решение орган счита се, че компетентен е митническият орган, пред който е възникнал проблемът, изискващ вземане на решение. В процесния случай нито Законът за митниците, нито пък Правилникът за прилагането му определят компетентният митнически орган, който може и следва да издаде уведомлението по чл. 206, ал. 1 от Закона за митниците. С оглед на това следва да се приеме приложимостта на чл. 30 от Правилника за прилагане на Закона за митниците. В процесния случай митническата декларация е била регистрирана пред М. Б. Г. на Митница Аерогара С. в Регионалната митническа дирекция С.. Процесното писмо е издадено от Н. на М. Б. Г., който е митнически орган по смисъла на Закона за митниците и в съответствие с чл. 15, ал. 2, т. 8 от Закона за митниците има правото да издава решения за прилагането на митническите разпоредби. Без значение за определяне на компетентността на органа за издаване на оспорваното писмо са разпоредбите на Устройствения правилник на Агенция „Митници” и Правилата за организацията на дейността и вътрешния ред в Агенция „Митници”, доколкото в чл. 30 от Правилника за прилагане на Закона за митниците компетентността на органа е ограничена до това да не е предвиден компетентен орган в Закона за Митниците или в Правилника за прилагане на Закона за митниците. С оглед на това се обосновава приложимостта на чл. 30 от Правилника за прилагане на Закона за митниците и следователно процесното писмо е издадено от компетентен орган.

Обжалваният акт е издаден и в съответствие със закона, като оплакванията, съдържащи се в жалбата не се споделят от настоящата инстанция.

Релевантните факти по спора са правилно установени от административния орган, като същите са и отразени в мотивите на

обжалваното писмо, същите се подкрепят и от представените и събрани по спора писмени доказателства. Установено е, че с ЕАД № 5101/4-25028/23.11.2002 г. „О. е регистрирал внос на замразено свинско рагу – гръбни кокали, като за стоката е представена и фактура в датски крони, издадена от Landsky Trading Ltd, Великобритания № 1772/30.10.2002 г., като митните сборове и ДДС са платени върху посочените във фактурата митнически стойности. Установено е също така, че на основание чл. 84 от Закона за митниците в МБ Г. е извършен последващ документален контрол за проверка на митническата стойност по линия на международното сътрудничество. В мотивите си към оспорваното писмо митническите органи са се позовали на писмо на Централната митническа администрация на Швеция относно посочената по-горе фактура и издадената фактура от шведската компания Martenssons Partiaffar AB с № 332079/29.10.2002 г., че е налице разлика между цените на продажба при износа от Ш и митническата стойност, използвана при вноса в Република Б, която произтича от различните валутни единици, в които са издадени двете фактури – съответно първата в датски крони, а втората в щатски долари. Данните, получени от регионалното шведско М. Б. показвали, че стойността на стоките, декларирана при оформяне на вноса представлява приблизително 40% от стойността им при износа от Република Ш. В резултат на това митническите органи правилно са приели, че за жалбоподателя на основание чл. 199, ал. 1, т. 1 от Закона за митниците е възникнало вносно М. задължение за доплащане на ДДС в размер на 2010 лв. и мито в размер на 1675 лв.

За дължимите задължения е уведомен жалбоподателя, като уведомяването на длъжника за неплатеното в срок задължение е част от производството по издаване именно на постановлението на принудително събиране на публични държавни вземания. Смисълът на издаване на уведомлението е именно да уведоми длъжника за размера на дължимите митни сборове. Посоченото уведомяване е задължително по смисъла на чл. 206, ал. 1 от Закона за митниците, вр. чл. 221, т. 1 от Регламент (ЕИО) 2913/92 от 12 октомври 1992 г. за създаване на Митнически кодекс на общността (отменен с чл. 186 на Регламент (ЕО) № 450/2008 г. на Европейския парламент и на съвета от 23 април 2008 година за създаване на Митнически кодекс на общността (Модернизиран митнически кодекс), ОJ, L 145/1) – по-нататък наричан Регламента. Съгласно чл. 221, ал. 1 от Регламента длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага, след като този размер бъде взет под отчет. Срокът по чл. 206, ал. 3 от Закона за митниците касае уведомяването на длъжника за размера на митните сборове от момента, в който те бъдат

взети под отчет. В случая под митни сборове следва да се считат тези, които са установени при последващата митническа проверка в резултат на осъществената проверка по линия на международното сътрудничество.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание 220, ал.1 от Закона за митниците, вр. чл. 172, ал. 1, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „. О. срещу писмо № 3433/28.11.2004 г. на Н. на М. Б. Г., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: